

Beboerne, om man vilde lægge endel af eet Amt og endel af et andet Amt sammen til et Amtstue-distrikt. Vilde man i det Hele taget gaa ind paa den Grundsætning, kunde vi finde ti, ja type Steder i Landet, hvor der kunde være samme Føje dertil som i Kolding. Om det er det ærede Flertals Mening, at dette skal være det første Skridt paa denne Bane, veed jeg ikke, men jeg forudsætter, at det i Birkeligheden vil blive det, og man veed jo, med hvilken Iver man pleier at foreholde os Konsekventerne. Man vil sige til os: Nu have I gjort dette, men der er i Birkeligheden paa det og det andet Sted i Danmark meget større Aarsag til en lignende Amtstue, hvorfor skulle vi saa ikke have den der ogsaa. F. Ex. vil Omegnen af Næstved, Kjøge og andre Kjøbstæder paa Sjælland, der ligeledes ligge paa Grændsen af 2 Amter, have den samme Fordel og derfor det samme Krav som Beboerne i Nærheden af Kolding; denne Uretfærdighed bør ikke tilstedes, vi bør vise Retfærdighed, vil man sige, og jeg tror, at den ærede Ordfører med sin levende Retfærdighedsfølelse vil være den Første til at imødekomme saadanne Krav, naar han først har faaet os til at gaa ind herpaa. Det undrer mig iøvrigt, at man lægger en saa afgjørende Vægt paa Kolding. Det er ikke mere end 2 Aar siden, at Regjeringen forelagde et Lovforslag om Nedlæggelsen af Amtstuen i Ribe og den midlertidige Oppebørseffelsstue i Kolding; hvor kan man da nu komme og sige, at det er en Betingelse for, at Loven kan gaa igjennem, at Kolding oprettes som et definitivt og det endda et større Embede. Naar man i 1878—79 kunde være tilfreds med, at Kolding Amtstue blev nedlagt og erstatet med en lille besteden Filial omtrent af samme Slags som dem, der ere omtalte i Vædringsforslaget under Nr. 6, hvoraf kommer det saa, at der to Aar efter er voget et saa uafviseligt Krav op. Jeg vil tillade mig at opfordre det høie Thing til at fastholde sit Standpunkt i denne Sag. Nu fremhæves det fra anden Side, at der er opnaaet noget af væsentlig Betydning ved Vædringsforslaget Nr. 6, og at det burde bringe os til at gaa ind paa Kolding Amtstue. Det, der er opnaaet ved Forslaget Nr. 6, er, at der i Almindelighed er stillet i Udsigt, at Amtstuefilialerne andre Steder skulle forbindes med Lodbemederne. Det er en Grundsætning, som Folkethinget i det Hele sætter Pris paa — det veed jeg nok — som ligeledes jeg sætter Pris paa, og som den høitærede Minister selv har erklæret ikke at have Noget imod at virke for; men naar der er en saadan almindelig Stemning for denne Sag, tror jeg ikke, der er nogen særlig Anledning til, at man for at opnaa det skal bringe et saadant Offer. Det er desuden Noget, som kun er stillet i Fremtidsudsigt. Det vil for det Første kunne, naar der kommer nye Lodbemeder, og ikke engang da, men først naar tillige de ved-

kommande Filialbestyrere afgaa, thi Vædringsforslaget slutter saaledes: „Ved Ledighed i de paagjældende Stillinger som Skovkasierer eller Lodbemederbestyrer henlægges de nævnte Amtstueforretninger til de nye ansatte Embeds- eller Bestillingsmænd, senest naar ogsaa vedkommende Bestilling som Filialbestyrer er ledig.“ Man giver derved ovenikjøbet de nuværende Filialbestyrere, der ere fuldstændig midlertidige, kun ved Konstitution ansatte Bestillingsmænd, en fastere Eksistens, end de hidtil have haft. Man giver dem en i Loven til en vis Grad begrundet Udsigt til, at de skulle vedblive at fungere, at beholde deres Stillinger, selv om alle de Betingelser ere indtraadte, som ifølge Lovforslaget ere fornødne, for at de kunne gaa af. Det betragter jeg som et Tilbagestrid fra det Nuværende. Thi nu vil man, hvad Dieblit Administrationen finder det hensigtsmæssigt og bliver enig med Rigsdagen derom, kunne lade disse konstituerede Bestillingsmænd gaa af, men her giver man dem, om end ikke i strengt juridisk bindende Form, saa dog i Birkeligheden et Løfte om, at de skulle blive til deres Død i deres Stilling. For at opnaa dette har man imidlertid ikke nøjedes med at give dette Embede i Kolding, men har ogsaa paa Kontorholdsvederlaget gjort meget væsentlige Indrømmelser. Der er nu for det Første den, at man er gaaet ind paa, at for Embedet i Kjøbenhavn skal der ikke afsortes mere for Skovinkasationer, end hvad disse overstige 2,500 Kr. Ved 2den Behandling vedtog vi 2,000 Kr., altsaa have vi paa dette Punkt givet 500 Kr. til. Derom har jeg imidlertid ikke stillet noget Forslag og skal ikke udtale mig videre derom; jeg fremhæver det kun som en af de Indrømmelser, der ere gjorte. Med Hensyn til Embedet i Varde blev der ved 2den Behandling vedtaget 3,100 Kr. Den ærede Ordfører har allerede oplyst, at det beror paa en Feiltagelse, og jeg antager, det indrømmes fra alle Sider, ogsaa fra den høitærede Minister, at Lallet 3,100 beror paa en Feilregning; det kunne vi altsaa betragte som dødt, og Spørgsmaalet er da, hvilket Tal der skal staa. Nu har den ærede Ordfører stillet to Vædringsforslag derom, af hvilke han har taget det ene tilbage. Dette gik ud paa 2,200 Kr. og det andet paa 2,600 Kr. Da jeg optog hans Vædringsforslag om 2,200 Kr., bemærkede han til mig, at det var ikke mere, end han kunde vente, men det havde ikke nogen reel Betydning. Det Sidste tager jeg til Indtægt. Har det ikke reel Betydning, kan han ikke have Noget imod, at det vedtages. Men naar han bemærkede, at det var ikke Mere, end han kunde vente, vil jeg sige, at det var ikke Mere, end han kunde vide; thi Forslaget om de 2,200 Kr. er stillet af den ærede Ordfører efter Aftale med mig, og jeg har udtrykkelig sagt ham, at jeg ikke agtede at forlade det. Derfor kunde han vide det, saa han behøvede ikke at udtrykke sig paa den